

stræbelser og altsaa synes tilbøjelig til at støtte Forslaget i den Henseende. Der er blevet gjort Indvendinger fra konservativ Side. Den ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Axel Møller, var imod at gaa den Vej, som er foreslaaet, navnlig med Hensyn til Opretholdelsen af Søndre Landsret. Han mente, at man i Stedet for skulde afskaffe Søndre Landsret, og at man skulde indskrænke sig til at have to Landsretter her i Landet. Det ærede Medlem var dog af den Mening, at hvis man skulde have Søndre Landsret, havde Justitsministeren gjort et heldigt Greb ved at lægge Fyn ind under Søndre Landsret, men han mente, at det vist i saa Tilfælde vilde være heldigt, om Søndre Landsret fik sit Hovedsæde i Odense. Jeg tror, det vilde være heldigere, om man lod et Par af Dommerne tage Bopæl i Odense og lod de tre af Dommerne tage Bopæl i Sønderborg, eller omvendt, saa behøvede man ikke de mange Rejser, der ellers vil blive nødvendige.

Man gør gældende, at hvis Dommerne skulde rejse ud og holde Ret de forskellige Steder, eventuelt i Forbindelse med Underretsdommeren, saaledes at han tiltræder Retten, hvor den bliver sat, vilde det fordyre Retsvæsenet i ret betydelig Grad. Noget vil det fordyre det, derom kan der ikke være Tvivl, men paa den anden Side vilde det billigere Retsvæsenet for dem, der skal gøre Brug af det ikke mindst i Civilprocesserne. Det ærede Medlem Hr. Rytter nærede, uagtet han ellers havde Sympati for Spørgsmaalet, nogle Betæneligheder ved de forøgede Udgifter, der kunde være forbundet med, at Dommerne skulde rejse og holde Møde paa de Steder, hvorfra Sagen var anlagt, men paa den anden Side førte det ærede Medlem i sin Tale ogsaa Bevis for, at den nuværende Ordning er i høj Grad utilfredsstillende. Han gjorde f. Eks. opmærksom paa, at man paa Fyn i saa ringe Udstrækning som næsten muligt gjorde Brug af Landsretten, fordi det var billigere og nemmere at lade Sagerne afgøre ved Underretten i Odense. Han var ogsaa ængstelig for, at hvis man lod Dommerne rejse ud de Steder, hvor Sagerne var, og lod dem behandle der, vilde man faa mange flere Landsretssager, end man nu faar, idet Folk vilde være mere tilbøjelige til at søge Sagerne afgjort ved Landsretten, hvorved de opnaar, at der er flere Dommere, der tager Del i Afgørelsen.

Jeg mener, at Domsafgørelserne skal helst være saa betryggende som muligt for alle Parter, det bør de være, enten det er i kriminelle eller i civile Sager. Jeg kan

slutte mig ganske til den Betragtning, som det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz gjorde gældende for et Øjeblik siden, at Retsplejen er til for Befolkningen og ikke omvendt. Jeg tror, at en Reform i den Retning, som den højtærede Justitsminister her har foreslaaet, vil blive hilst med Glæde ud over Landet. Nu er det overmaade dyrt for mange, der har langt til Landsrettens Sæde, at faa ført en Sag for Landsretten. Det er ikke blot Sagførerne, der skal rejse, meget ofte har Sagførerne teknisk Assistance til Klarlæggelse af en eller anden Sag, og denne tekniske Assistance maa ogsaa medtages til Stedet, hvor Domsforhandlingen foregaar

Jeg har tidligere hørt gjort gældende fra konservativ Side, at f. Eks. Vestre Landsrets Anseelse vilde styrkes, hvis man ophævede Søndre Landsret og udvidede Vestre Landsrets Virkeomraade, og hvis Dommerantallet blev større, end det nu er. Jeg tror, denne Betragtning hviler paa en Misforstaaelse af Rettens hele Virkemaade. Naar Landsretten i Viborg nu er paa 12 Medlemmer, er det jo ikke saaledes, at de 12 Medlemmer samlet hører paa Forelæggelsen af en Sag og voterer i Fællesskab. Nej, de 12 Landsretsdommere deler sig i 4 Afdelinger, og hver Afdeling behandler sine Sager. Det er vel nok saaledes, at samtlige Dommere en Gang imellem samles til Konferencen om principielle Spørgsmaal, men det faktiske Forhold er altsaa dette, at Landsretten deler sig i 4 Afdelinger, for Vestre Landsrets og for Østre Landsrets Vedkommende vist i 6 Afdelinger, og at disse Afdelinger virker selvstændigt hver for sig.

Naar man nu tilstræber, om jeg saa maa sige, at gøre Retsforhandlingerne mere umiddelbare ved, at disse foregaar paa de forskellige Steder i Landet, hvor Sagerne hører hjemme, og derved give Dommerne Adgang til at høre Vidnernes Forklaringer, saa at de mere umiddelbart kan dømme i Sagerne, mon det saa ikke var bedre, at man gik et Skridt videre og fik flere mindre Landsretter, end vi har i Øjeblikket, og ogsaa end der er foreslaaet af den højtærede Justitsminister? Ministeren har selv ved Forelæggelsen af Forslaget udtalt, at det, han kunde ønske, var, at vi fik flere mindre Landsretter.

Nu er Forholdet dette, at der vistnok er 9 Steder her i Landet, hvor der er Nævningeting. Mon ikke det vilde være heldigere, om der blev oprettet en Landsretsafdeling paa hvert Sted, hvor der er Nævningeting? Der er f. Eks. i Jylland Nævningeting ikke blot i Viborg, hvor Lands-